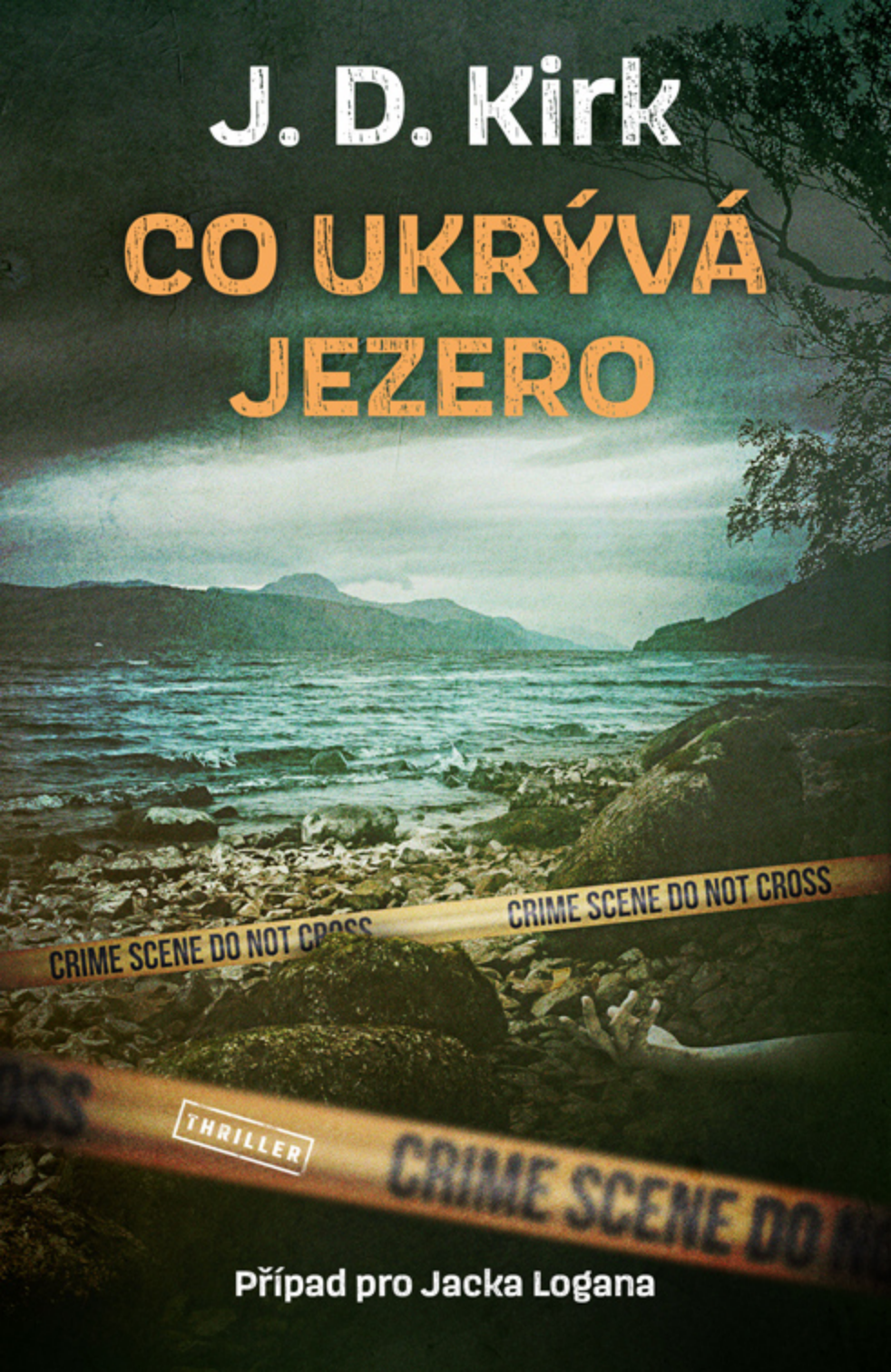

J. D. Kirk

CO UKRÝVÁ JEZERO

CRIME SCENE DO NOT CROSS

THRILLER

CRIME SCENE DO NOT CROSS

Případ pro Jacka Logana

CO UKRÝVÁ JEZERO

Thicker Than Water
Copyright © 2019 by Barry Hutchison
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Vašková, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3184-8 (pdf)

J. D. Kirk

CO UKRÝVÁ JEZERO

Další případ pro Jacka Logana

přeložila Hana Vašková

VENDETA

OBSAH

<i>KAPITOLA 1</i>
<i>KAPITOLA 2</i>
<i>KAPITOLA 3</i>
<i>KAPITOLA 4</i>
<i>KAPITOLA 5</i>
<i>KAPITOLA 6</i>
<i>KAPITOLA 7</i>
<i>KAPITOLA 8</i>
<i>KAPITOLA 9</i>
<i>KAPITOLA 10</i>
<i>KAPITOLA 11</i>
<i>KAPITOLA 12</i>
<i>KAPITOLA 13</i>
<i>KAPITOLA 14</i>
<i>KAPITOLA 15</i>
<i>KAPITOLA 16</i>
<i>KAPITOLA 17</i>
<i>KAPITOLA 18</i>
<i>KAPITOLA 19</i>
<i>KAPITOLA 20</i>
<i>KAPITOLA 21</i>
<i>KAPITOLA 22</i>
<i>KAPITOLA 23</i>
<i>KAPITOLA 24</i>
<i>KAPITOLA 25</i>
<i>KAPITOLA 26</i>
<i>KAPITOLA 27</i>
<i>KAPITOLA 28</i>
<i>KAPITOLA 29</i>
<i>KAPITOLA 30</i>
<i>KAPITOLA 31</i>
<i>KAPITOLA 32</i>
<i>KAPITOLA 33</i>
<i>KAPITOLA 34</i>
<i>KAPITOLA 35</i>
<i>KAPITOLA 36</i>
<i>KAPITOLA 37</i>
<i>KAPITOLA 38</i>

KAPITOLA 39
KAPITOLA 40
KAPITOLA 41
KAPITOLA 42
KAPITOLA 43
KAPITOLA 44
KAPITOLA 45
KAPITOLA 46
KAPITOLA 47

KAPITOLA 1

Z toho kouká malér.
Tím si byla naprosto jistá.

Klouzala dolů ze svahu a úplně na sobě cítila pohledy rodičů. Prodírala se vřesem a téměř slyšela, jak na ni táta huláká. Byla si naprosto jistá, že slyší, jak se zip stanu rozepíná, že vidí světlo čelovky, které ji pronásleduje napříč kempem, zatímco klopýtala přes kameny, které dělily pevnou zem od vody.

Ve skutečnosti se ale nic z toho nestalo. Místo toho nepozorovaně doběhla až k jezeru a to jediné, co slyšela, byl zvuk vln dorážejících na břeh a tlukot svého vlastního srdce.

Nathan před ní měl jeden dva kroky náskok. Stál před ní v záplavě měsíčního svitu a poskakoval na jedné noze, zatímco se snažil setřást botu z té druhé.

„Ty do toho vážně chceš jít?“ zeptala se Lolly. Od kempu je dělilo dobrých sto metrů a nikdo je tu nemohl vidět. Ona se ale nedokázala zbavit strachu, že je načapou, a tak její dotaz vyšuměl do nezřetelného hihňání.

Nathana znala sotva den a půl, i za tu krátkou chvíli ale mladík dokázal aspoň trochu zmírnit utrpení, které zažívala

s rodiči na dovolené ve Skotsku. Byl o dva roky starší než ona – bylo mu šestnáct – a ona se v něm okamžitě zhlédla.

Připadal jí mnohem zábavnější než kluci tam u nich. A taky mnohem chytřejší. Vyprávěl jí spoustu zajímavých věcí o zdejší historii. Ano, totéž si vyslechla od táty cestou sem, ale když se o historii rozpovídal Nathan, aspoň neměla chuť skočit z mostu. V jeho podání znělo všechno tak napínavě.

Co víc, v jeho podání by si klidně poslechla kompletní seznam maturitních otázek z matematiky.

Nathan bydlel kousek od Oxfordu, přibližně sto padesát kilometrů od ní. Už večer předtím spřádali přes snapchat plány, jak se sejdou, až se vrátí domů. Celé hodiny ležela ve spacáku, nezamhouřila oka a psala si s Nathanem, zatímco za předělovací stěnou z tenké látky ze spaní hlasitě odfukovali její rodiče.

S GIFy to Nathan skutečně uměl, jeho zprávy byly k popukání, a když jí poslal mem *nevěrného přítele*, jak se otáčí za kolemjdoucí ženou, jejíž obličej zakryl Lollyinou fotkou, rozbušilo se jí srdce tak, až se bála, že jí vypadne z hrudi.

Vlastně ji to docela vyděsilo, než si uvědomila, že to nejspíš nebude infarkt, že tohle – *tohle* – s člověkem dělá láska.

„Jo, to si teda piš. Ale je to pěkně ledový,“ zajíkal se Nathan, když ponořil bosou nohu do vody, aby ji zase okamžitě vytáhl. Konečně skopl i druhou botu a začal si shrnovat ponožku. „No tak, hejbní kostrou, než tady zmrznu.“

„To nezní zrovna lákavě,“ odbyla ho Lolly, i přesto ale zatlačila palcem do paty druhé nohy a vyzula si tenisku.

Kameny byly hladké a oblé. Dokázala na nich stát bosýma nohama, aniž by ji příliš tlačily do chodidel. Nathan už si stihl vysvléct tričko a ona chvíli jen zírala na jeho holý hrudník, částečně v obdivu, ale hlavně v šoku.

Vážně se to dělo? Nervózně se ohlédla směrem k táboru. Pořád čekala, že se příítí táta a čelovkou bude brázdit hladinu jezera jako chodící maják. Sama nevěděla, jestli cítí úlevu nebo zklamání, když se nic z toho nestalo.

Nathan si zakrýval bradavky dvěma prsty a mrkal na ni dlouhými řasami. Lolly se navzdory nervozitě smála. Anebo možná právě kvůli ní.

„Přestaň se tlemit. Jsem z tebe nervní,“ domlouval jí mladík.

Lolly okamžitě zadusila záchvat smíchu a on si všiml, jak se jí v tu ránu místo úsměvu na tváři usadila nejistota.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se a svěřil paže podél těla. Natáhl se pro tričko, které se válelo na kamenech. „Mám se zase oblíct?“

Lolly na okamžik zaváhala, ale nakonec zakroutila hlavou. Sjela rukou k lemu košile a prsty, roztřesenými zčásti zimou, zčásti obavami, se pustila do souboje s knoflíky. Neochromovala ji ale pouze nervozita. Bylo tu ještě něco jiného. Jakési očekávání. Nedokázala ten pocit sice pojmenovat, zato ale moc dobře věděla, že se jí zamlouvá.

Tedy víceméně.

Když složila ruce křížem na prsa, naskákala jí po celých pažích husí kůže a ona si jen přála, aby si na dovolenou vzala tu lepší podprsenku nebo aby si alespoň líp vycpala tu, kterou měla na sobě.

Nathanovi to ale očividně bylo jedno. Slyšela, jak se mu zatajil dech, a jen doufala, že si ve tmě nevšimne, jak se červená.

„Páni!“ bylo jediné, na co zmohl. Pak si rozepnul džíny a začal se z nich soukat ven.

Jakmile kus oděvu zdolal, odhodil ho vedle trička a roztáhl paže, jako by byl první cena v tombole.

„Tadá!“ zahihňal se na Lolly bez sebemenší známky studu nebo nervozity, kterých ona sama měla na rozdávání. V těsném spodním prádle se mu na těle rýsoval hrbolek, který proměnil Lollyinu nedočkavost v obavy.

Vážně tohle chce?

Nathan si všiml, kam směřuje její pohled, a nervózně se ošil. „Je tu kosa, jasný?“ Nepřestával se culit. „To je moje vysvětlení a já na něm trvám.“

Mrkl na spodní polovinu jejího těla. „Jsi na řadě,“ řekl a ukázal na dívčiny kapsáče.

Lolly před ním pořád stála s rukama zkříženýma na prsou. Aby se netrásla, objímala si dlaněmi paže. V puse jí vyschlo. Cítila, že by měla něco říct, že by mu měla vysvětlit, že to je omyl, ale slova ne a ne přijít.

Co to s ní bylo? Nathan se jí líbil. Fakt moc. A ona se líbila jemu. Takže to bylo v pohodě, ne? Tak se to prostě mělo stát. Lepší s ním než na party tam doma s někým, o koho do půl roku ztratí zájem.

Nebo ne?

Nathan udělal krok směrem k ní a odklonil tok jejích myšlenek jiným směrem. Jeho teplo ji zahřívalo. Úplně ji rozpustilo.

„Hej, jen klid, to je v pohodě,“ uklidňoval ji Nathan a hladil ji po ramenou. V měsíčním světle působil tak klidně a vyrovnaně. Skoro jako anděl. Na rozdíl od ní měl hladkou kůži bez jediného kazu. Pocítila touhu přejet po ní prstem, aby se ujistila, že je skutečný.

„Jen si trochu zaplaveme, nic víc,“ ujišťoval ji.

Lollyin hlas se dral ven v sérii nádechů a výdechů. „Fakt?“

„Jasně, jestli to tak chceš,“ chlácholil ji. „Neudělám nic, co nebudeš chtít, jasný?“

Lolly polkla a přikývla.

„Fajn. Tak jo,“ naklonil se ještě blíž, až skoro cítila jeho dech na své kůži. „Důvěřuj mi, jo?“

Celá se chvěla, když jí prsty jemně přejížděl po pažích směrem dolů. Když přešel po hrudníku a dotkl se jejích zakrytých prsou, málem dostala křeč.

Pak ji políbil. Rty měl jemné. V tom šoku, že se zničehonic tisknou k jejím, ale měla spíš pocit, jako by dostala ránu kladičem. Ze samého překvapení mu přímo do úst vyslala jedno tiché „ummm!“, až se Nathan odtáhl a celý v rozpacích sraštil obočí.

„Promiň,“ zašeptal mladík, kterému stud zbarvil tvář do ruda. „Já... já myslel, že...“

Při dalším pokusu Lolly zařala svaly a zavřela oči. Tentokrát, k vlastní úlevě, dokázala nechtěné projevy překvapení udržet na uzdě, a to dokonce i v okamžiku, když ucítila, jak se jí do úst dere jeho jazyk.

Jazyk. Vážně měla v puse jeho jazyk.

A ocitl se tam schválně.

Bylo to příjemné? To sama nevěděla. Nejspíš ano. Tedy, vysloveně příjemné to nejspíš nebylo, ale přinejmenším zvláštní, to ano. Jeho jazyk jí kmital v ústech jako červ a dotýkal se toho jejího.

Kéž by si předtím vyčistila zuby, napadlo ji.

Tak moc se soustředila na Nathanův jazyk a vlastní zubní hygienu, že si uvědomila, že jí rozepíná knoflíčky na krátkých, teprve ve chvíli, když jí kus oděvu spadl ke kotníkům.

Teď ji líbal na krku, ovšem s menší dávkou něhy, než jakou věnoval jejím rtům. Rukou jí sjel na zadek a přes tenkou látku spodního prádla mačkal jednu polovinu jejích hýždí.

Druhou rukou jí nadzdvíhl podprsenku a na okamžik odhalil jedno ňadro, chytil ho mezi prsty a pak ho skryl do dlaně. Zavzdychal a přitiskl se k ní, takže bouli v rozkroku teď nejen viděla, ale i cítila.

„Počkej,“ zarazila ho Lolly. „Přestaň.“

Nathan se zastavil jen na tak dlouho, aby jí do ucha zašeptal otřepanou frází „To nic“, a vzápětí přesunul ruku z jejího zadku mezi nohy. Cítila, jak se jí ruka tiskne na břicho, vnímala, jak jí prsty kloužou pod kalhotky a razí si přes pubické ochlupení cestu vpřed.

„Ne, řekla jsem ti, ať toho necháš,“ zopakovala razantněji, než sama zamýšlela. Díky tomu ale informace doputovala až do jeho mozku.

Lolly se od Nathana odtáhla a všimla si, jak mu po tváři přeběhlo zklamání.

Zůstalo tam ale jen okamžik, než ho vystřídal o něco laskavější a jemnější výraz.

„Udělal jsem něco špatně?“ chtěl vědět mladík. „Co je?“

Lolly si urovnala podprsenku a natáhla si kraťasy.

„Co to děláš? Ale no tak!“ odrazoval ji Nathan. „Trochu si spolu užijem.“

„Ale já nechci,“ řekla Lolly, aniž by se mu podívala do očí. „Promiň.“

„Cože? Jak nechceš? Zítra jedu domů,“ Nathan se snažil skrýt netrpělivost ve svém hlase. „Dneska máme poslední šanci.“

Lolly zvedla ze země tričko a prostrčila paži rukávem. „Můžu se sejít doma. A líp se poznat, než... však ty víš co. Než podniknem něco dalšího.“

„Do prdele práce, to je ti dvanáct nebo co?“ Ulevil si Nathan tónem, který udeřil Lolly jako facka. „Bydlíme přes sto padesát

kiláků od sebe. My už se nesejdeme. Uděláme to buď teď, nebo nikdy.“

„Ale říkals přece...“

„Ježkovy voči, ty sis vážně myslela, že spolu budeme chodit? Že budeme mít vztah na dálku? Jako fakt?“ divil se Nathan tak ironicky, až Lolly zčervenaly tváře hanbou. „Nerad ti kazím iluze, ale to se nikdy nestane. Dneska máme poslední šanci. Teď, nebo nikdy.“

Lolly polkla pocit studu a pustila se do zapínání knoflíků na košili. K jejímu vlastnímu údivu se jí teď ruce netřáslly. Ani trochu.

„Tak asi nikdy,“ odpověděla stručně.

Samotnou ji překvapilo, s jakou rozhodností Nathana odmítla.

A jeho očividně taky.

„Hej, počkej. No tak,“ řekl o něco jemněji a vykročil směrem k ní, aby překlenul mezeru, která je dělila.

„Přísahám, že jestli se ke mně jenom přiblížíš, přetáhnu tě přes hlavu šutrem.“

„Dobře, dobře. Kristova noho!“ Nathan zvedal ruce, jako by se vzdával. „Omlouvám se. Fakticky. Nechal jsem se unést. Bylo to přes čáru. Jde o to...“ Nathan ukázal jejím směrem. „Vždyť se na sebe podívej. Seš fakt kus.“

Na to Lolly nic neřekla. Vítr vanoucí od jezera si pohrával s jejími vlasy.

„Klidně se můžem vídat. Přijedu za tebou vlakem,“ omlouval se dál Nathan. „Líp se poznáme, jak jsi říkala. Nebo můžeš přijet ty za mnou. Představím tě kámošům. Ale měl bych tě varovat: jsou to totální kretění.“

„Fakt? Asi jako ty?“

„Ještě horší,“ pokračoval Nathan. „Teda jestli si něco takového dokážeš vůbec představit.“

Lolly si povzdechla. Už se dávno měla otočit a vyrazit zpátky, to sama dobře věděla, ale její nohy ne a ne si najít cestu zpět do tenisek.

„Pojď si aspoň zaplavat. Jenom si zaplavem, nic víc,“ dušoval se Nathan.

„Ne, dík,“ odmítla ho Lolly, i když o poznání méně přesvědčivě než před chvílí.

Nathan couval směrem k vodě. Usmíval se od ucha k uchu. Už zas to byl ten okouzlující kluk. „Ale co když po mně půjde Nessie? Ty mě vážně necháš s tou obrovskou obludou úplně samotného?“ vtipkoval.

Nathan klopytal přes vlny a překvapeně na ni třeštil oči, pusou otevřenou dokořán. Lolly se přistihla, že se culí.

„Do prdele! To je ledárna. Jak to, že je to tak studený?“

„Protože jsme ve Skotsku?“

„Ale je přece červenec,“ Nathan se plácal po holých pažích.

„Jenže *skotskej*,“ řekla Lolly.

„Ale i t-tak,“ procedil Nathan přes drkotající zuby. Studená voda šplíchala všude kolem něj, zatímco se přinutil udělat ještě několik kroků vpřed. „Člověk by čekal, že bude aspoň trošičku teplejší...“

Zničehonic se zastavil, začal kolem sebe zběsile mávat rukama a ve tváři se mu rozlil výraz naprostého děsu. Pak Nathan vypískl a mocně rozšplíchl vodu kolem sebe.

Potom nastalo ticho.

A po něm nic.

„Moc vtipný,“ ohradila se Lolly s pohledem upřeným na místo, kde mladík zmizel pod hladinou.

Po hladině jezera se rozběhly vlny. Měsíční svit stačil pohladit každý zvlněný vrcholek dřív, než se rozplynul zpět do nehybnosti.

„Nathane?“ zavolala Lolly tak hlasitě, jak se odvážila. „Nathane, tohle není sranda.“

Přistoupila o kousek blíž k vodě. Náhle se Nathan vynořil těsně před ní, oči měl vytřeštěné a zběsile lapal po dechu. Hlasitě vykřikla. Chytil ji. Nejdřív si myslela, že ji chce stáhnout do vody, ale pak si všimla strachu v jeho tváři a nekontrolovaných záškubů.

„Co je? Co se děje?“ vypískla Lolly vyděšená Nathanovým chováním. „Co je? Stalo se něco?“

Nathan se namáhavě sápal ven z vody. Po čtyřech klouzal po kamenech, kašlal a sípal. Lolly si všimla tmavého tvaru, který se vznášel na hladině přímo za ním. Nathan se ho snažil odkopnout. Naříkal při tom jako zraněné zvíře, okolo nohy měl ale omotané dlouhé modré vlákno, které ho s beztvarou masou na hladině pevně pojilo.

Ta masa vlastně nebyla tak docela beztvará.

Když se temná voda uklidnila a světlo měsíce se po ní znovu roztančilo, spatřila Lolly ruku a prsty, které se kroutily jako nohy mrtvého pavouka.

Pak uviděla celou paži. Modrou a ledovou.

A uviděla i obličej, který neměl oči. Přesto měla pocit, jako by na ni zpoza záhybů zelené plachty někdo zíral. Jako by ji prosil, jako by ji o něco žádal.

Jako by ji z něčeho obviňoval.

S chodidly ponořenými do ledové vody a v objetí chladného vzduchu se Lolly dala do křiku. A křičela a křičela a křičela.

KAPITOLA 2

Detekтив šéfinšpektor Jack Logan seděl v prťavé kavárničce v Dumbartonu a popíjel kávu nevalné chuti. Ve vzácných chvílích, kdy se dveře podniku otevřely, vždy na okamžik zvedl zrak.

Nesnášel čekání. Za ty roky u policie, a obzvlášť pak při vyšetřování závažných zločinů, ho na oddělení proslavila spousta věcí – trpělivost mezi ně však rozhodně nepatřila.

„Vážně vám nemám přinést jídelní lístek, mladý muži?“

Logan vzhlédl od ze dvou třetin vypité kávy k majitelce kavárny, která se zastavila přímo vedle něj. Nebyla o moc vyšší než on, a to i přesto, že stála a on seděl. Žena si ho plna očekávání prohlížela zpoza hranatých brýlí s tlustými skly, za nimiž vypadaly její oči jako obří chrobáci, a oběma rukama svírala zalaminovaný jídelní lístek.

„Ne, díky. Na někoho čekám.“

„Aha, vážně?“ podivila se majitelka chraplavým hlasem zasloužilého kuřáka. Z neřesti ji ostatně usvědčovaly i zažloutlé konečky prstů, které ostře kontrastovaly se zářivě bílou nabídkou kavárny.

Žena se plynule pohledem přesunula ode dveří k nástěnným hodinám. „Je pomalu poledne. Za chvíli tu bude plno.“

Také Logan pohledem přelétl asi desítku prázdných stolů. Kromě něj seděl v kavárně jediný zákazník – mladá žena s nemluvnětem.

„Kromě mě máte jedinýho hosta,“ upozornil ji Logan.

„Dva,“ opravila ho majitelka podniku.

„Cože? Vy počítáte i toho špunta?“ Logan píchl prstem směrem k dítěti, které právě zuřivě nasávalo mléko z lahve. „Ten si asi v dohledný době neobjedná panini se šunkou a sýrem, nemyslíte?“

„Je to *ta*,“ opravila ho žena. „A je to moje vnučka.“

„No vidíte, takže to vlastně ani host není.“

„Prostě vám říkám, že ten stůl budu potřebovat,“ pokračovala stroze. „Nechci vás vyhánět, ale potřebuju místo. Pro hosty, co přijdou na jídlo.“

Logan si povzdechl. Oknem zahlédl ženu v modré bundě, která se však u dveří nezastavila a pokračovala dál.

Nebyla to ona.

„No jo, tak mi ten lístek ukažte,“ natáhl ruku pro menu.

Majitelka se usmála, přikývla a podala mu laminovaný arch papíru. Logan si ho převzal a položil ho lícem dolů, aniž by se na nabídku podíval.

„Vy se na něj nepodíváte?“

„Ale podívám,“ odpověděl Logan. „Pak.“

Žena otevřela ústa a chystala se něco odpovědět, okamžitě je ale zase zavřela, skryla nelibost za našpuLENými vrásčITými rty a pustila se do hlasitého úklidu sousedního stolu.

Dveře se znovu otevřely. Logan se otočil a uviděl, jak do lokálu s novinami pod paží nakráčel páreček dělníků. Obecní

zaměstnanci, odhadl Logan podle reflexních vest. Páteční oběd rovná se tradiční ulevvárna.

„Jak se vede?“ zahalekal starší z mužů, zatímco s partákem usedali ke stolu.

„Dvakrát sekanou v housce, až budete mít chvíličku.“

„Samozřejmě, drahoušku,“ odpověděla majitelka podniku a vrhla na Logana ten druh pohledu, který hlásal: *Vidíš, já ti to říkala* a hned nato *Koukej vypadnout*. „Hned to bude,“ zahalekala na strážníky.

Logan ji očima následoval ke dveřím vzadu, pak zběžně přelétl dělníky a nakonec pohledem opět zakotvil u dveří.

A čekal.

Čekání vážně nesnášel.

A obzvlášť když musel čekat na něco, čeho se stejně nejspíš nedomáká.

Podezření, že právě tak to bude i dnes, poprvé pojal asi před tři čtvrtě hodinou, když měla dvacet minut zpoždění. Teď když od smlouveného času uplynula hodina, si tím byl skoro jistý.

Mohl by jí dát ještě pět minut.

Možná deset. Třeba ji zdržela doprava. Přes Erskine Bridge to sem přece jen byl kus cesty, a jelikož nejela ze stejného směru jako on, nemohl tušit, jestli se náhodou nezasekla v zácpě. Koneckonců, turistická sezona byla v plném proudu.

Usrkl si doušek kávy a okamžitě se zašklebil. Studená jak psí čumák.

Neodvážil se požádat o další šálek, aniž by si objednal něco k jídlu. Dráždit starou dámu z Glasgow by se mu nemuselo vyplatit a tu trochu štěstí, kterou měl, už beztak nejspíš vyčerpal.

Obrátil jídelní lístek. Zrovna se začal zaobírat myšlenkou, že by mohl zkusit černý pudink s karamelizovanými cibulkami,

když mu zapípal telefon. Co mu chce říct, věděl ještě dřív, než se na něj podíval.

Zpoždění. Nestihám. Promiň.

Přečetl si zprávu čtyřikrát nebo možná pětkrát, než se odhodlal a začal ťukat do displeje.

Dnes jedu na sever. Nevím, kdy se vrátím. Rád bych tě viděl.

Všechna slova napsal celá, se vším všudy. Zkratky a podobné výmysly z duše nesnášel.

Zprávu si po sobě několikrát přečetl a nakonec smazal poslední větu.

Pak ji napsal znovu a zmáčkl *odeslat*.

Chvíli čekal a hypnotizoval displej očima.

Čekal dokonce i ve chvíli, kdy žena donesla dělníkům jejich objednávku.

„Tak co pro vás?“ zeptala se žena.

Logan k ní vzhlédl. „Cože?“

Servírka pokývla k nabídce jídel, kterou stále svíral mezi prsty levé ruky. „Co si dáte?“ Logan sklouzl pohledem nejprve k jídelnímu lístku a pak k mobilu. Obrazovka potemněla a mikrofon zůstal němý.

„Jenom účet, prosím,“ vysoukal ze sebe Logan.

Žena na něj mžourala přes horní okraj brýlí. „Copak, copak? Přítelkyně vám dala košem?“

„Dcera,“ uvedl věci na pravou míru Logan, odsunul židli a postavil se. „Ale jinak to sedí.“

Logan otevřel kufr svého Fordu Focus a přehodil kabát přes tašky. Koupil si tři kufry v domnění, že se mu do nich vejde

všechno, co si chce vzít s sebou. Nakonec zcela zaplnil jenom jeden, druhý z půlky a třetí zamkl prázdný do skladové kóje společně s krabicemi, taškami a dalšími krámy, které během několika víkendů vyklidil ze svého bytu.

Jestě jednou zkontroloval telefon – jen tak pro jistotu.

Nic. Vážně se na něj vykašlala. Ne že by jí zrovna on mohl něco vyčítat. Jen Bůh ví, kolikrát za ty roky nechal v podobné situaci ji a její matku on.

Strčil telefon do kapsy, otevřel dveře na straně řidiče a chvíli jen tak stál, civěl na sedadlo a přemýšlel o cestě, kterou měl před sebou. A o té, kterou měl za sebou.

Od chvíle, kdy nadobro uzavřel případ Owena Petrieho, uběhly čtyři měsíce a on konečně mohl hodit celou tu záležitost s Našeptávačem jednou provždy za hlavu.

Nebo se o to alespoň mohl pokusit.

Ve skutečnosti se ale nedočkal konce, jaký by si býval přál. Vlastně dostal pravý opak. Zjistil, kam se poděla první Petrie-ho oběť, to ano. Došel až na konec. Jenom byl jiný, než čekal.

Když se za případem ohlížel dnes, občas si přál, aby pravdu nikdy nezjistil.

Tak či tak, najednou bylo po všem. Týdny plynuly a Logan se přistihl, že se mu Glasgow zamlouvá čím dál méně. Sice tady vyrostl a strávil tu většinu života, v ulicích ho ale stále častěji přepadal pocit, jako by procházel galerií všech svých omylů. Jako by na něj odevšud vykukovali lidé, které nedokázal zachránit, a případy, které nedokázal vyřešit. Vrazi unikali trestu. A oběti se nedočkaly pomsty.

Celé tohle město bylo plné věcí, které ztratil. Bylo protkané vlákny, která musel překročit, aby splnil úkol. Byl to hřbitov vzpomínek.

Téměř šest týdnů nato, co uzavřel případ Owena Petrieiho, požádal Logan o přeložení na sever. Detektiv superintendant Gordon Mackenzie (nebo taky Gozer, když zrovna nebyl v doslechu) nebyl z té představy dvakrát nadšený a ani zástupce náčelníka neskákal do stropu radostí. Logan ale měl dost špíny na oba, a když jim to taktně připomněl, všechny námitky se rázem rozplynuly jako pára nad hrncem.

Krom toho, detektiv šéfinspektor Grant už celé roky škemral o přeložení do centrálního pásu, a tak nebylo nic snazšího než ty dva prostě a jednoduše prohodit.

„Na severu bude ticho,“ zauvažoval Gozer, když Logan, nejspíš naposledy, stál před jeho stolem. „Zcvokneš z toho.“

„Ticho nezní špatně,“ nenechal se odradit detektiv šéfinspektor. „Risknu to.“

Pak si oba muži potřásli rukama a Logan vyrazil na cestu. Vyplížil se ven zadním vchodem, aby si ušetřil všechny ty úsměvy, přání všeho dobrého a plácání po zádech od zbytku týmu. Byla to fajn parta, ale Logan si na tyhle věci prostě nepotrpěl.

A tak tu teď stál na parkovišti před nákupním řetězcem, zíral na sedadlo řidiče a jednou jedinkrát kývl hlavou.

„Tak jo,“ řekl nakonec. Nasoukal se do auta a nastartoval motor.

Byl na cestě sotva pět minut a ještě ani nedorazil ke kruhovému objezdu ve Stirlingu, když jeho telefon probralo k životu invernesské telefonní číslo.

„Detektiv šéfinspektor Logan,“ ohlásil se, jakmile se mu podařilo zmáčknout zelené tlačítko.

„Ahoj Jacku, tady Ben. Už jsi na cestě?“

Detektiva inspektora Bena Forda Logan znal už nějaký ten pátek. A okamžitě poznal, že se něco děje.

„Zrovna jsem vyrazil. Proč?“

„Cestou do Inverness si budeš muset udělat malou zajížděku,“ drnčivě oznamoval Benův hlas z palubního reproduktoru. „Z Fort Augustus to vezmi okreskou. Ve Foyers je kemp. Hned u jezera. Počkáme tam na tebe.“

Logan se podíval do zrcátka, přejel napravo a prosvištěl kolem vozů loudajících se v pomalém pruhu.

„Stalo se něco?“ chtěl vědět.

„Jo,“ odpověděl Ben. Logan slyšel slabé lupnutí, jak Ben stiskl rty a prudce povolil spodní ret. „Dalo by se to tak říct.“

KAPITOLA 3

Detektiv inspektor Forde našlapoval po kamenech a sám pro sebe si mumlal něco o pitomých šutrech, bolavých kyčlích a dědcích jeho věku. Vysočina právě zažívala jeden ze svých typických letních dnů, a tak měl zip na bundě zapnutý až ke krku.

U jezera panoval čilý ruch. Na jednom místě u břehu se hemžili technici v bílých papírových oblecích, kteří se museli hodně ohánět, aby zajistili důkazy. A že jich nebylo moc.

„Tady ji objevili,“ řekl Ben a okamžitě větu okořenil o „do prdele“, když zavrával na jednom z kluzkých balvanů. Chvilí mu trvalo, než mohl pokračovat dál.

„Byla zabalená v plachtě a svázaná lanem. To lano se omotalo kolem nohy klukovi, co ji našel. Nějakej Nathan.“

„A co tu vlastně dělal?“ chtěl vědět Logan. Položil si ruku na zátylek a zakroužil hlavou, aby uvolnil napětí, které se mu za krkem nahromadilo během cesty. A že to byla pořádná štreka. Párkrát sice zapnul majáček i houkačku, když si razil cestu konvojem karavanů a aut napěchovaných turisty, i tak ale proseděl za volantem bezmála čtyři hodiny.

Poslední úsek po okresní jednosměrce trval snad celou věčnost. Než aby postupoval vpřed, většinou jenom kličkoval mezi ostatními účastníky provozu.

Jeho vlastní tělo by si ten zážitek odpustilo a Logan začínal tušit, že zítra ráno mu bude děkovat ještě mín.

Aspoň se má na co těšit.

„Chtěli si zaplavat. Teda minimálně ten kluk. Ta holka vůbec nevlezla do vody.“

„Jak jsou starý?“

Ben vyzkoušel tři kapsy, než vystrchal notes. „Klukovi je šestnáct, holce čtrnáct.“

Logan nenápadně přimhouřil oči. „A šli si jenom zaplavat?“

„Tak to aspoň tvrdí,“ zafuněl Ben. „Ale moc zábavy si asi neužili... Kristova noho, kdo by řekl, že je to tak daleko.“

Zastavil se s obličejem zkřiveným bolestí. „Tady by to snad stačilo, ne?“ zeptal se a ukázal před sebe k části břehu ohraničené páskou. Technici se už dávno doporučovali a místo nálezu hlídali jen dva strážníci v uniformách.

Logan přelétl prostor za páskou. Pak pohledem pokračoval ke stezce, která vedla přes travnatý břeh až ke kamenům, na nichž právě stáli. Ze svahu nad nimi na ně shlížela skupinka žalostně zbídačených jehličnanů. „Kemp je tam?“

„Jo,“ přitakal Ben. „Rodina toho kluka se dneska vrací domů. Vyslechli jsme ho a vyždímali jsme z něj všechno, co se dalo. Ale řekli jsme jim, ať ještě počkají, kdybys s ním náhodou chtěl hodit řeč.“

Logan přikývl. „Fajn. A ta holka?“

„Její rodina se tu ještě pár dní zdrží. Nebo to tak aspoň měli v plánu. Dost hostů se sbalilo a vzalo nohy na ramena. Tipuju, že udělají to samý.“

Logan vrhl na detektiva inspektora tázavý pohled. Ben překvapeně nadzvedl obočí.

„Neboj. Máme jména i adresy,“ uklidňoval Ben Logana. „I když podle techniků bylo tělo ve vodě už pár dní. Takže pokud to udělal někdo z kempu, nejspíš už je dávno za horama. Krom toho zatím nevíme, jestli ho hodil do jezera tady. Klidně sem mohlo doplavat odjinud. Však to znáš, vodní proudy a tak.“

„Jo, to máš pravdu.“

Logan se přes hladinu jezera Loch Ness zahleděl na protější břeh. Viděl auta jedoucí z Fort Augustus do Inverness, ale byla moc daleko, než aby je přes šplouchání vody a Benovo funění slyšel.

V myšlenkách se zatoulal k jiné vodní hladině, v mnohém podobné té, u které stál teď. Vybavil si sám sebe, jak klečí na břehu, zápasí s jednorázovým grilem a snaží se ten zatracený krám přivést k rozumu. Vanessa stojí po kolena ve vodě a v náručí se jí kroutí Madison a buclaté ručky natahuje k hladině. Sotva se začala batolit a už by nejradši prozkoumala tu zajímavou věc, co šplouchá mamince u nohou.

Ten víkend slunce peklo jako smyslů zbavené a celé Glasgow nejspíš dostalo tentýž nápad vyrazit si k vodě. Vanessa ale znala místo dokonale ukryté před okolním světem, malou zátoku schovanou v zatáčce mezi stromy. Museli se kousek přebrodit, aby se k těm deseti metrům čtverečním naprostého klidu dostali, ale když tam jednou byli... Ta pohoda!

Sluníčko svítilo, a když se člověk zaposlouchal do Madisonina dětského smíchu a šplíchání vody olizující hladké kameny na břehu, skoro dokázal vytěsnit burácení aut na A82 necelých patnáct dvacet metrů za jejich zády.

Loch Lomond. Jak je to dlouho? Dvacet let? Panebože, to je doba. Ten gril se mu nikdy nepodařilo zprovoznit.

Na druhé straně jezera se táhla řada aut v čele s několika karavany a dřevařským kamionem. Skoro s těmi chudáky za volantem soucítit. Byli sice moc daleko, aby slyšel rachot motorů, i na dálku ale cítil ten pocit zmaru a beznaděje.

Pitomí turisté.

Šedomodré nebe dávalo tušit, že počasí samo neví, kterým směrem se dnes bude ubírat. Mraky valící se od jezera škemraly, ať jim dá šanci.

„Nejdřív chci mluvit s tou holkou,“ oznámil Logan. „Jak se jmenuje?“

Ben nakoukl do notýsku. „Lolly.“

Logan se ušklíbl. „Lolly? To je nějaká zdobnělina?“

„Ne,“ řekl Ben. „Je to prostě Lolly.“

Logan se šklebil dál, zatímco se snažil novou informaci zpracovat. „Cože? Takový jméno snad ani neexistuje? Jakej magor pojmenuje děcko Lolly?“

„Je to skutečný jméno,“ odpověděl Ben.

Logan zakroutil hlavou. „No jo, aspoň se můžeme utěšovat, že koupačka se zohavenou mrtvolou není to nejhorší, co tu chuděrku v životě potkalo. Lolly... Kristova noho, kam na to ty lidi chodí?“

Logan naposledy pohledem přelétl pásku ohraničující místo činu, pak se otočil a vykročil k travnatému břehu.

„Hni kostrou. Půjďme si se slečnou popovídat,“ oznámil Benovi a jako první se vydal po kamenech zpátky na pevnou zem. „Hlavně si nenatluč zadek.“

„To ti nemůžu slíbit,“ ozvalo se za ním a Ben znovu spustil litanii o bolavých kyčlích.

Jakmile Logan spatřil dívčiny rodiče, okamžitě si je zaškatulkoval přesně jako ten typ, co pojmenuje dítě Lolly. Vzhledem k tomu z toho jejich dcera vyvázla ještě celkem dobře. Klidně se taky mohla jmenovat třeba Petúnie nebo Letní Bouře. Oproti tomu znělo Lolly jako naprosto normální jméno.

Montagueovi byli střelení. A to pořádně. Radši vyrazili na dovolenou na Vysočinu, než aby si opékali faldy v Dubaji nebo bůh ví kde, a navíc zcela úmyslně – ne proto, že by neměli jinou možnost.

Na rodinný výlet si samozřejmě přibalili jen to nejlepší vybavení, navíc zbrusu nové. Range Rover zaparkovaný hned vedle kempu měl dokonce vlastní espézetku. Pořadník, nezapomněl se při první příležitosti pochlubit pan Montague.

Jenom vhodné oblečení na kempování ve Skotsku dívčini rodiče neodhadli. Tedy ne tak docela. Byli oblečení tak, jak si oblečení na kempování představují boháči. Luxusní flísky, tvídové čapky, značkové pohorky bez jediného škrábance. Nebýt toho jejich zbědovaného výrazu, člověk by si myslel, že právě vyskočili z reklamy na turistické potřeby.

Vzhledem k okolnostem jim to Logan neměl za zlé.

Matka a otec seděli každý z jedné strany vedle dcery na gauči z PVC v místní kavárně, kterou si vyšetřovatelé pro výslechy zabrali. Původně jim majitel podniku nabídl svou kancelář. Do prťavé komůrky by se ale pohodlně nenacpala ani kočka,

a z nízkého stropu navíc dolů shlížela nepěkná plesnivá skvrna, takže jim nakonec neochotně přenechal celou kavárnu výměnou za slib, že dostane náležitě zapláceno za každý čaj nebo kávu, které se tu zkonzumují. Mrtvola nemrtvola, neprovozuje přece charitu. Krom toho, mrtvá ženská za dveřmi rozhodně není zrovna nejlepší reklama a každé penny se hodí.

„V první řadě vám chci říct, že se nemáte čeho bát,“ začal rozhovor Logan. Posadil se naproti na rozviklanou židli, která se pod ním zakymácela pokaždé, když přesunul těžiště. „Nehrozí vám žádné potíže. Víím, že už jste dneska odpovídali na milion otázek, ale kdyby vám to nevadilo, taky bych se rád na něco zeptal.“

„V pohodě, beruško?“ zeptal se pan Montague dřív, než stihla Lolly vůbec otevřít pusu.

„V pohodě,“ odpověděla dívka. Byla bledá jako stěna a okolo očí měla rudé a černé kruhy od slz a únavy.

„Tak dobře,“ pan Montague zvedl oči od dcery a zabodl je do detektiva šéfinšpektora.

„On ji slyšel,“ procedila naštvane přes zaťaté zuby Lollyina matka. „Nemusíš jí dělat překladatele. Nepotřebuje, abys po ní všechno papouškoval. Že, zlato?“

„Ne.“

„Ne,“ zopakovala po dceři paní Montagueová a vrhla na manžela vítězný pohled. „Vždyť to říkám.“

Logan se letmo podíval na Bena, který se s otevřeným nožským a propiskou v pozoru usadil do křesla vedle nich.

„Takže, Lolly,“ spustil šéfinspektor. Když dívku oslovil jménem, v duchu mu cukaly koutky, snažil se ale nedat na sobě nic znát. „V kolik hodin jsi včera večer odešla ze stanu?“

Lolly si přetáhla rukávy přes dlaně, až byly vidět jen konečky prstů. Hrála si s lemem trička a uhýbala Loganovu pohledu.

„Ve čtvrt na jednu.“

„A pak jsi šla k jezeru s...“

„Nathanem Powellem,“ doplnil Ben chlapcovo celé jméno.

„S Nathanem. Jasně. Kde jste se potkali?“

Lolly se podívala z okna do dálky, k řadě jehličnanů lemu-jících okraj kempu. „Tam u těch stromů.“

„Takhle pozdě neměla venku co dělat. My jsme o tom ne-věděli,“ vložil se do hovoru pan Montague.

„Williame!“ napomenula ho manželka.

„Vždyť je to pravda.“

„Nejde přece o nás,“ zasyčela našťavaně jeho manželka. „Ale o Lolly.“

Paní Montagueová se Loganovi zamlouvala. Rozhodně víc než její manžel, i když to samo o sobě ještě nic neznamenalo. Začínal mít ale dojem, že manželce se představa dovolené ve Skotsku nezamlouvala dávno předtím, než pohled na zmrza-čenou mrtvolu navždycky psychicky poznamenal jejich dceru.

„Takže ses s Nathanem sešla u stromů. Co bylo pak?“ po-kračoval Logan.

„Šli jsme k vodě,“ odpověděla Lolly.

„Proč?“

Lolly pokrčila rameny. „Chtěli jsme si zaplavat.“

„A čím to byl nápad?“ chtěl vědět Logan.

„Toho kluka, jak jinak,“ obořil se na detektiva pan Montague. „To on ji k tomu navedl. Doma by nikdy nic takového neudělala.“

„Williame!“

„A ne snad? Co, beruško?“

Logan usměrnil Lollyina otce pohledem, který dával jasně najevo, že když na to přijde, klidně může být i drsnější, a že pokud ten okamžik nastane, osoba na druhé straně si ho za rámeček rozhodně nedá.

„Pane Montaguu, budeme to mít z krku mnohem rychlejc, když necháte odpovídat Lolly. Na jeden den toho na ni bylo až až a jsem si jistej, že by to už ráda hodila za hlavu.“

Ještě chvíli upíral pohled na Montagua, pak se otočil zpátky k Lolly a usmál se. „Co ty na to?“

Lolly přikývla. „Jo.“

„Fajn. Položím ti ještě pár otázek a bude to za náma, dobře?“

Lolly znovu přikývla.

„Takže čím to byl nápad?“

Lolly kmitala pohledem mezi rodiči. „Nás obou. Mysleli jsme, že to bude sranda. Domluvili jsme se přes snapchat.“

„To je něco na telefonu,“ přispěchal s radou Ben.

„Jo. Víím, co je snapchat,“ odbyl ho Logan.

„Tak to jsi o krok napřed. Já se musel zeptat.“

Logan se lehce naklonil a spiklenecky pošeptal Lolly: „Teprve nedávno objevil e-mail. Když někomu dává adresu, ještě pořád říká: Všechna písmenka malá a bez mezer.“

„Ale vždyť je to pravda,“ bránil se Ben.

„Chápeš?“

Lolly se zasmála. Tedy alespoň její ústa. Oči s úsměvem neměly nic společného. I tak se ale trochu uvolnila a to bylo hlavní.

„Takže jste se dohodli, že si půjдете zaplavat. Dali jste si spicha a šli jste k vodě. Co pak?“

„Nic,“ odpověděla Lolly.

„Nic?“ zeptal se Logan.

„Totiž...,“ Lolly se podívala na střídačku doleva a doprava. Logan okamžitě porozuměl řeči jejího těla. Nechystala se mu říct celou pravdu, ale upravenou verzi. Pečlivě vybrala pár momentů z celého večera a seskládala z nich vlastní verzi příběhu. Neměla v úmyslu lhát, to ne, ale ani nehodlala být naprosto upřímná.

„Nic moc. Byla hrozná kosa. Rozmyslela jsem si to, ale Nathan stejně vlezl do vody.“

„Takže... ehm, se o nic nepokusil?“ tlačil dál Logan.

„Co prosím?“ rozčiloval se pan Montague. „Co tím chcete říct?“

Matka i otec se podívali na dceru. Z jejich výrazu se dalo vyčíst, že tímto směrem vůbec neuvažovali.

„Nic na tebe nezkoušel, že ne, beruško?“

„Ne. Nic se nestalo,“ bránila se Lolly. „Šli jsme si jenom zaplavat. Nic víc.“

„Ještě že tak,“ řekla s úlevou paní Montagueová a stiskla dceři ramena.

„Chápu,“ vzdal to Logan. Sice téhle historce nevěřil, nemělo ale smysl dál na dívku naléhat. Místo toho zabrousil k Benovi. Detektiv inspektor si do notesu udělal poznámku.

„Takže Nathan se svlíkl,“ napovídal Lolly Logan.

„Ale úplně ne,“ doplnila ho dívka celá rudá až za ušima.

„Fajn, takže se svlíkl jen do půlky těla a šel do vody. A pak?“

Lolly najednou uvízl dech v hrdle. Oči jí nenápadně pohasly, když si v hlavě přehrávala vzpomínku na včerejší večer.

„Spadl. V jednu chvíli si stěžoval, že je mu kosa..., a pak prostě zahučel do vody,“ vyprávěla chraplavým hlasem dál. „Zmizel pod hladinou a já si myslela, že si dělá srandu, ale pak... pak.“

Paní Montagueová objala dceru kolem ramen ještě pevněji. „Je to vážně nutné, detektive šéfinpektore?“ naléhala na Logana.

„Už to skoro bude, máte moje slovo,“ ujišťoval ji detektiv. „Jak dlouho byl pod vodou, Lolly?“

Dívka pokrčila rameny. „To netuším. Chvilku. Připadalo mi to jako celá věčnost..., ale pod vodou byl sotva pár vteřin.“

„A co se stalo pak?“

Lolly se na obličeji znovu usadil nepřítomný výraz. Upírala pohled do bodu za Loganem a snažila se vybavit si, ne, spíš oživit vzpomínky na včerejší noc.

„No... pak se vynořil,“ obezřetně našlapovala mezi slovy jako Ben po kluzkých kamenech. „Frřr, zničehonic se vynořil a lapal po dechu. Vypadal vyděšeně, fakt hodně. Vyhrabal se na břeh na kameny a brečel a naříkal. A pak... a pak...“

Po tváři jí stékala slza. Lolly se třásla tak, že kdyby ji z každé strany nemačkal jeden z rodičů, nejspíš by rozvibrovala celý gauč.

„Vedeš si vážně skvěle, Lolly,“ povzbuzoval ji Logan. „Co bylo pak?“

„Pak se to vynořilo. Přímo za ním,“ zašeptala Lolly. „Omotalo se mu to kolem nohou. Nejdřív jsem nevěděla, co to je. Ale pak jsem uviděla...“

Obličej měla zmuchlaný. Vklínila obě ruce mezi kolena a pevně je stiskla.

„Uviděla jsem její obličej. Jako by se dívala přímo na mě,“ dívčín hlas byl teď sotva slyšitelný. Jako by na krku měla uzel, který jí bránil mluvit dál.

„To by už stačilo, nezdá se vám?“ zakročil dívčín otec. „Určitě už víte všechno, co potřebujete. Už to dneska vypráví počtvrté.“

Výjimečně se paní Montagueová nesnažila manžela umlčet. Místo toho upřeně civěla na Logana: jen ať se zkusí hádat.

„Naprosto s vámi souhlasím, pane Montaguu. Lolly si toho užila až až.“

Logan se postavil. Po několika marných pokusech zdolat nízké křeslo se k němu přidal i Ben.

Lolly fňukla, otřela si oči rukávem a zvedla hlavu. „Dostanete ho? Toho člověka, co to udělal?“

Logan kývl a natáhl se pro kabát přehozený přes opěradlo židle.

„Jo,“ ujistil ji. „Uděláme, co bude v našich silách.“

KAPITOLA 4

Výslech Nathana probíhal ve stejném duchu jako rozhovor s Lolly. Pár drobných rozdílů tu ale přece jen bylo. Výslechu chlapce byl přítomný jen jeden z rodičů. Kluk byl navíc mnohem drzejší a méně nápomocný. Tak nějak by se to asi dalo shrnout.

Největší rozdíl ovšem vyplul na povrch až v samém závěru rozhovoru, kdy Logan uštědřil drzému spratkovi přednášku o tom, co je to pohlavní zneužití, a do nejmenších detailů popsal, co čeká šestnáctiletého grázlíka za to, že nutil čtrnáctiletou holku do něčeho, co nechtěla.

„A to nemluvíme o tom, co dělají prznitelům dětí ve vězení,“ řekl Logan a nasál vzduch mezi zuby. „Že, detektive inspektore Forde?“

„Svatá pravda, pane kolego,“ Ben vážně přikývl. „Je mi soufl, jen si to představím.“

Logan se v duchu bavil pohledem, jak mladíka opouští vzpurnost. Zčistajasna byl ochota sama.

Co se však nálezu těla týče, odvykládal Nathan v podstatě tentýž příběh jako Lolly. Vynechal pouze tu část, kdy vřeštěl